

Šaulinys

Nr. 26
2010 m. Gruodis

Merkinės Vinco Krėvės gimnazija

Aiščio Jurkonio IIIa g kl. fotografija, 2010

128-asis Vinco Krėvės gimtadienis Merkinėje

Šiomet Merkinės Vinco Krėvės gimnazija šventė jau 128-ąsias rašytojo gimimo metines, pavadintas poetišku ir rimtu pavadinimu „Dangaus ir žemės sūnūs“: emigracija ir Krėvė“. Beveik mėnesį visos klasės gilinasi į įvairius šios temos aspektus. Domėjomės, kaip svečiose šalyse gyvuoja ir veikia lietuvių bendruomenės, analizavome rašytojo gyvenimo momentus, susijusius su gyvenimu užsienyje, savitai interpretavome žinomus Krėvės kūrinius, ieškodami sąlyčio taškų su kitų panašaus likimo kūrėjų lemtimi. Spalio 18 d. šventę vainikavo netradicinė diena, prasidėjusi tradiciškai krėviukų (pirmokų) ir krivaičių (I gimnazijos klasių) krikštynomis.

O šventę užbaigė dviejų dalių renginys, kuriame kiekviena klasė parodė savo sukurtus vaidinimus ar literatūrinės kompozicijas.

Penktokai išmoningai emigravo Krėvės „Bobulės vargus“ į garsiojo animacinio filmuko „Avataras“ erdves, šeštokai atskleidė, kur link nuveda nežabota „Antanuko ryto“ vaizduotė, septintokai pasidomėjo, kaip jaučiasi anapilin patekęs Skerdžius Lapinas, I b g klasė nudangino Raganių Gugį į šiuolaikinio miesto turgų, o pirmąją dalį užbaigė šmaikštus aštuntokų pasirodymas pagal novelę „Vis toji Amerika, kad ji prasmegtų“.

Antroji dalis atskleidė tragiškąsias emigracijos puses. Ia g klasė, apsitaisiusi graikiškais kostiumais, papasakojo apie antikinio herojaus Odisėjo klajones grįžtant į brangiąją tėvynę, II g klasė pravirkdė ne vieną širdį, atverdama poetų „žemininkų“ gyvenimo prasmės slėpinius ir darniai sudainuodama Sąjūdžio laikų dainą „Grįžtu namo“. Pirmoji

Aiščio Jurkonio IIIa g kl. fotografijos, 2010

trečios gimnazijos klasės grupė trumpam prisilietė prie nepriklausomybės užaugintiems vaikams gana migloto tarybinio laikotarpio, pavaizduodama brutalų sovietinės cenzūros elgesį su 1944 – aisiais į Vakarų emigravusiųjų rašytojų knygomis. O štai kita grupė kaip tik sugražino ašaras žiūrovams skaitydama eilėraščius ir dainuodama dainas, susijusias su egzilin pasitraukusiųjų poetų tėvynės ilgesio ir tragiško likimo tema.

O ką veikė vyriausieji? Žinoma, vedė patį renginį ir tradiciškai krikštijo pirmokėlius. Vyriausieji šiemet išties padovanojo gerą pamokėlės trukmės estetišką programą, su kuria bandė pradinukams įkvėpti meilės ir patriotiškumo jausmus tėvynei. Kaip ir kasmet sulaukėme svečių – ši sykį pas mus viešėjo rajono lituanistai, tikiu, jie turėjo ką parsivežti namo lauktuvių ir pasėti savo žemėje.

Mokytoja Rita Černiauskienė

Krėviukų krikštynos

Aiščio Jurkonio IIIa g kl. fotoreportažas,

Kas mano sielai yra tautosaka ir ką ji reiškia lietuvių tautai šiandien

Tautosaka yra labai glaudžiai susijusi su mano asmeniniu gyvenimu: su poilsiu, darbu, pramogomis ir lavinimusi. Ji nuo pat gimimo šalia manęs. Todėl, kad gimusi klausiausi mamos ir močiutės dainuojamų lopšinių, kai paūgėjau, pati pradėjau dainuoti dainas, sekti pasakas ir vėliau mano vaikučiai ar anūkeliai perims tai iš manęs ir pratęs toliau. Mano sielai tautosaka yra atgaiva ir palaima, nes ji suteikia daug puikių ir džiugių akimirku.

Monika Vaisietaitė, IIIb g kl.

Tautosaka mano sielai yra neišsenkantis kūrybos šaltinis, ir žmonės kurdavo ją ne todėl, kad taip reikėjo, o todėl, kad jiems pavykdavo savaime. Su daina darbas greičiau dirbdavosi, su lopšine vaikas užmigdavo. Linksmas šokis, žaidimas ar daina vakarus padarydavo linksmesnius. Ir dabar, dar ir dabar žmonės kuria, šoka, dainuoja. Tarp jų esu ir aš. O visas įkvėpimas ir viso to pradžia – tautosaka. Tik mes imame labiau gilintis į save, savo sielas. Imame ieškoti atsakymų savo pačių iškeltiems klausimams.

Mano šalies tautosaka man yra labai svarbi. Tuo įsitikinau ją rinkdama bei užrašydama. Kiekviena daina, lopšinė ar pasaka – tai istorijos, ne tik išgalvotos, bet ir žmonių išjaustos, išgyventos. Tik kad tautosakos rinkėjų

vis mažėja, o yra dar tiek nesurinktų tekstų, neužrašytų melodijų, neįamžintų žaidimų, nesugautų patarlių, kitų tautosakos pabirusių „gintaro lašelių“ po visą Lietuvą, neišgirstų, nebedainuojamų, o gal iš naujo kuriamų.

Vita Pačkauskaitė, IIIb g kl.

Dabar tautosaka man nėra svarbi ir ji neužima ypatingos vietos mano sieloje, tačiau buvo metas, kai ji darė didžiausią įtaką mano charakteriui. Vaikystėje tautosaka formuoja asmenybę. Visos mamos savo vaikams sekdamo pasakas, dainuodavo lopšines, mindavo mįsles. Dauguma pasakų turi labai aiškų moralą. Vaikas girdėdamas tokias istorijas kartu ir mokosi būti sąžiningas, nemeluoti, klausyti tėvų ir panašiai. Tokiu būdu atėjusios patirtys yra daug įtaigesnės už įvairius bedvasius pamokymus. Čia tik keletas argumentų su pavyzdžiais, kodėl tautosaka yra svarbi vaikams. Ir vien dėl jų žodinė liaudies kūryba turi būti svarbi visai tautai.

Kiekvienas suaugęs žmogus buvo vaikas, nuo jo vaikystės priklauso, koks jis bus užaugęs. Ar jis vaikams dalins patarles, ar vaikai jam? Gaila, kad dalis lietuvių to nesupranta ir tautosaka jų prioritetų sąrašė užima gana žemą vietą.

Aistis Jurkonis, IIIa g kl.

Aiščio Jurkonio IIIa g kl. fotografija, 2010

Dvidešimt po septynių

Sunkiausia dienos pradžia yra rytas. Praplėšti savo švininius vokus, pakelti galvą nuo pagalvės ir nesvirduliuojant pastatyti koją ant žemės – pati sunkiausia rytinė mankšta. Ją įveikus supranti, kad kelio atgal nėra. Diena prasidėjo ir staiga savo galūnėmis pajunti, kad sustirusiame, miegančiame, tamsiame ryte yra ir kelios minutės, kuomet nušvinta visa, kas aplinkui. Tai – arbatinio švilpimo garsas ir kavos kvapas. Apkabini puodelį, įsisiurbi į jį ir atlieki rytinį apsivalymą, gauni naują kofeino dozę, kaip placebo, užtikrinanti, kad diena bus

gera. Pagaliau savo rytiniame snaudulyje ir prasidedančios dienos nerime tu pasineri į tą karčiai kvapnų skystį ir išnyksti... O aplinkui taip pat kartu viskas išnyksta – ir laikas, ir šaldytuvo burzgimas, kažkur paskęsta ir tėčio „Labas rytas“. Nelauktai nutvieskia skausmas – pajunti keistą konsistenciją. Tirščiai! Apninka isterija, kad ritualas baigėsi, grįžti iš transo į tikrovę ir prieš akis iškyla dar viena tokia pati diena... Pasižiūri į puodelį ir kreivai šypteli: „Labas rytas“...

Giedrė Pačkauskaitė, IVb g klasė

Pirmasis įspūdis

Kristina Jankeliūnaitė, Ia g klasė
kalbina anglų kalbos mokytoją
Karolį Baliutį

Koks buvo pirmas įspūdis atėjus į mūsų gimnaziją?

Įsimintiniausia diena, ko gero, buvo rugsėjo 1-oji. Mane pakerėjo mokinių žvilgsniai, gera nuotaika bei šypsenos. Tai suteikė man optimizmo bei pasitikėjimo savimi dirbant šį atsakingą darbą.

Kaip Jus į kolektyvą priėmė kiti mokytojai?

Esu be galo dėkingas mane šiltai pasitikusiai bei į savą ratą priėmusiai mokyklos bendruomenei. Visi mokytojai yra mieli, paslaugūs bei draugiški. Esame lyg didelė šeima, kuriuos vienija bendras tikslas bei uždaviniai.

Ar Jus mielai priima mūsų gimnazijos moksleiviai? Nesu pastebėjęs, jog kažkam nepatikčiau. Mano manymu, mokytojas savo ruožtu turėtų užsitarnauti mokinių pagarbą. Tai galima padaryti puoselėjant humaniškumo bei demokratiškumo principus, profesionaliai bei produktyviai vedant pamokas, diskutuojant apie iškilusias problemas ir analizuojant padarytas klaidas.

Gal turite savo mėgstama klasę, kuri Jums patinka? Jei turite, tai kuo ji Jums patinka? Visi mokiniai man buvo, yra ir visada bus lygūs. Numylėtinių neturiu, nors neslėpsiu, jog simpatizuoju tiems, kurie rimtai mokosi bei galvoja apie ateities perspektyvas.

Kadangi jau esate pabuvęs tam tikrą laiką mūsų mokykloje, kaip Jūs jaučiatės? Ar Jums čia patinka?

Manau, jog esu savose vėžėse. Mokytojo darbas man visuomet patiko. Be to, visuomet troškau dirbti mažame miestelyje arba kaimelyje, kur paprastesni žmonės, jauki atmosfera bei puiki nuotaika. Džiaugiuosi, jog šį tikslą turėjau galimybę įgyvendinti.

Ar esate kuo nors nusivylęs, nepatenkintas?

Asmeniškai nesu nusivylęs nei mokinių elgesiu, nei mane supančia atmosfera. Manau, jog viena didžiausių gimnazijos problemų – sparčiai mažėjantis mokinių skaičius.

Ar jums malonu dirbti mūsų gimnazijoje?

Esu be galo dėkingas už man suteiktą galimybę bei sąlygas dirbti kartu. Pedagoginis darbas – tai daug pasišventimo bei ryžto reikalaujanti sritis, todėl norint pasiekti užsibrėžtus tikslus turi būti ne tik geras specialistas, mokėti užjausti ar suprasti, bet ir spinduliuoti gera nuotaika.

Kaip vertinate visą mūsų mokyklą, mūsų mokyklos darbą?

Manau, jog gimnazija yra šiuolaikiška bei moderni ugdymo institucija, kurioje vyrauja pasitikėjimas, tarpusavio supratimas bei gera nuotaika.

Gal turėtumėte kokių nors pasiūlymų ir palinkėjimų mūsų gimnazijai? Tikiuosi, kad ir toliau taip smagiai bei entuziastingai dirbsime. „Vienas mūšio lauke – ne karys“. Todėl tik dirbdami kartu galime pasiekti puikių rezultatų.

**Kristina Jankeliūnaitė, Ia g klasė
kalbina lietuvių kalbos mokytoją
Jurgitą Kibildienę**

**Koks buvo pirmas įspūdis atėjus į mūsų
gimnazija?**

Geras. Patiko ne tik mokytojų kolektyvas,
bet ir aplinka, mokiniai, gimnazijos dydis.

**Ar Jus mielai priima mūsų gimnazijos
moksleiviai?**

Visaip būna, bet stengiamės sutarti
draugiškai.

**Gal turite savo mėgstama klasę, kuri Jums
patinka? Jei turite, tai kuo ji Jums patinka?**

Kiekviena klasė kažkuo ypatinga, kitokia,
išskirtinė.

**Kadangi jau dirbate kurį laiką mūsų
mokykloje, kaip jaučiatės?**

Jaučiuosi tikrai gerai: darbas ir mokiniai
patinka.

**Ar esate kuo nors nusivylusi,
nepatenkinta?**

Kartais nusiviliu kai kurių moksleivių
mokymosi rezultatais, tačiau kiti dalykai
džiugina: džiaugsmo, darbingos aplinkos būna
daugiau.

**Kaip vertinate visą mūsų mokyklą, mūsų
mokyklos darbą?**

Vertinu teigiamai ir palankiai: darbingoje
aplinkoje gali gerų rezultatų pasiekti ir
mokiniai, ir mokytojai.

**Gal turėtumėte kokių nors pasiūlymų ir
palinkėjimų mūsų gimnazijai?**

Darbingo nusiteikimo per pamokas
mokiniais ir kantrybės mokytojams!

Ir kada gi mes tuos vaisius ragausime?

Ištisus dvylika metų mes miname mokyklos slenkstį. Dažnas tai daro vien iš pareigos, o kiti, kaip bebūtų keista, eina mokyti dėl to, kad nori. Tačiau man labai įdomu sužinoti, kur galėsime pritaikyti savo žinias?

Mokykloje mokomės daug dalykų: matematiką, lietuvių kalbą, fiziką, chemiją, biologiją. Kiekvienas mokytojas reikalauja, kad išmąnytume jo dėstomą dalyką. Tačiau man kilo klausimas: kur pritaikysime savo žinias iš to dalyko, jei jo mokomės tik mokykloje? Nemanau, kad atėję į parduotuvę skaičiuosime pinigus pasitelkę sudėtingiausias teoremas ar taikydami ilgiausias formules. Juokingai graudu mokyti to, ko realiame gyvenime nepanaudos. Tačiau to nesupranta tie, kurie sėdi ten, aukštai, ir viskam vadovauja...

Mano nuomone, švietimo sistemos darbuotojai net nenumano, ko mums reikės gyvenime, ir kiša į galvas visiškai nevertingus dalykus. Atrodytų, kad jie naudojami viskuo, ką išmoko. Labai dėl to abejoju! O ką jau kalbėti apie egzaminų sudarytojus... Žmonės kaip reikiant yra nutolę nuo realybės. Manau, kad jie turėtų atsisėsti ir patys išlaikyti tokius egzaminus. Tada jie tikrai paragautų savo pačių vaisių. Jiems atrodo, kad mes visi esame genijai

ir žinome atsakymus į visus klausimus... Pasaulyje tikrai nėra tokio žmogaus, kuris viską žinotų ir išmąnytų.

Pakankamai graudu, kad tenka gyventi tokioje šalyje, kur švietimo sistema toli gražu nepadedą moksleiviui ar studentui siekti savo svajonės. Nesistebiu, kodėl tiek daug žmonių emigruoja. Kitur yra sudarytos palankesnės paskolų ėmimo sąlygos, suteikiama galimybė siekti savo tikslo, nuolat tobulėti įvairiose srityse..

Nors Lietuvoje švietimo sistemą bandoma reformuoti, tačiau tie, kurie tai daro, retai atsižvelgia į tai, ko moksleiviams ar studentams iš tikrųjų reikia. Turime teorinių žinių, tačiau nesugebame to pritaikyti realybėje. Kitas svarbus dalykas yra tas, jog mūsų šalyje labiau atsižvelgiama į mokymo kiekybę, o ne kokybę. Tai tikrai didelis trūkumas, kadangi užsienyje yra priešingai, todėl mums sunkiau konkuruoti su jais.

Kadangi mokslas yra neatsiejamas nuo mūsų gyvenimo, todėl būtų puiku, jeigu savo pritaikytas žinias mes sugebėtumėm pritaikyti gyvenimiškose situacijose, o ne vien darydami namų darbus.

Živilė Aleksūnaitė, IVa g kl.

Aisčio Jurkonio IIIa g kl. fotografijos, 2010

ABEJINGUMAS

Lietaus lašai vangiai beldžia į stiklą... Mintys nuneša mane į geismų pilį... Susimąstau, kiek daug yra žmonių, abejingų svetimam skausmui... Ne kartą teko pačiai tai patirti, kai, berods, iš po kojų slysta žemė ir visi nusigręžia nuo Tavęs, nes niekam nėra įdomus tavo skausmas.

Ne kartą mažčiau ir apie puikiuosius romanistus, kurie savo herojus apgyvendina paprastose lūšnelėse, kuriose retai apsilanko patys, o kur dar mirties ir baisiausių ligų specialistai, kuriems aplankyti ligoninėje bežadį kūną tolygu žygdarbiui. O jautrios sielos poetai ir guvaus proto filosofai, taip šlovingai garbinantys savo bičiulę mirtį skambiausiomis eilėmis ir ilgiausiomis prozomis, išbąla vien išgirdę jos vardą... Tai lyg sena pasaka... Juk dažniausiai tie, kurie rašė kraupiausias karo istorijas, buvo taikūs žmonės, net negirdėję, kaip sprogs taoliašaudžių vokiškų pabūklų sviediniai, o kur dar rašytojai, su didžiausiu malonumu peršantys seksualinių orgijų aprašymus, patys dažniausiai net neketina nusikalsti dorovei. Taip, tai ir yra abejingumas, nes mums iš tiesų visiškai nerūpi, kaip elgiasi šalia esantis žmogus.

Mes abejingai vertiname kitų poelgius, nes paprasčiausiai netgi neturime savo vertinimo skalės. Mes nesirūpiname ne tik kitais, bet ir savo pačių darbais... Nes visi tėra ledo luitai, kurie numoja ranka ir sako, kad tai ne jų daržas ir ne jų pupos, tad jiems visiškai nėra svarbu, kaip kitas žmogus gyvena, o svarbiausia KUO gyvena... Pati dažnai save pagaunu, kad žmogui paklausus patarimo atsakau, net nesusimąsčiusi apie tikrąją tiesą, tiesiog sakau, tai, ką tas žmogus nori girdėti, o ne tai, kokia yra teisybė. Nes taip lengviau, taip atsikratome blogiukų vaidmens savo gyvenimo teatre. Juk pats paprasčiausias ir neįpareigojantis

atsakymas – NEŽINAU. Jis mūsų neįpareigoja, nors, kaip žinia, nežinojimas neatleidžia nuo atsakomybės... Tai kodėl tuomet mes kratomės atsakomybės ir pasirenkame abejingumą, kuris tėra savo tuštybės paroda.

Prisimenu, kaip draugė paklausė, ar gražiai atrodo su suknele... Nors ta suknelė jai klaikiai netiko, aš užmerkiau akis ir plačiai atvėriau duris melui: tu atrodai tiesiog nuostabiai... Aš buvau šalta ir abejinga. Man terūpėjo mano pačios gyvenimas... Ir tai nebuvo „baltas melas“, nes aš tebuvai šalta „ledo karalienė“, kuriai terūpėjo jos pačios ledo karalystė, kur abejingumas ir savanaudiškumas geria iš tos pačios taurės. Ir tai tėra lašas jūroj... Lyg įtemptos sielos stygos skamba mummyse ir neleidžia groti naujos sielos giesmės... Tik skamba ta savita ir skambi a-b-e-j-i-n-g-u-m-o giesmė... Kuria taip norisi apjuostyti sielvarto kilpom ir sutilpti savo abejingumo taurėje, o gal plevėsuoti vėjyje paleidus visas savo žmogiškumo gijas ir sutilpti viename vieninteliame lietaus laše, kad tegalėtum ir toliau turėti savo šaltą stiklo karalystę ir nepajusti ore tvyrančio salsvo alyvų kvapo...

Agnė Bielinytė, IVb g kl.

Prašome laikytis
TYLOS!

Devynios didžiosios XXI amžiaus žmogaus nuodėmės

Šiandieniniai laikai yra smarkiai pasikeitę. Technologijos patobulėjo, televizoriai, kompiuteriai, telefonai užėmė itin svarbią dalį mūsų gyvenime. Naršydamas internete gali sužinoti, kas vyksta kitoje šalyje ar net kitame pasaulio krašte. Geresnis susisieki- mas padeda atrasti kitus pasaulius, pažinti skirtingas kultūras, papročius ir panašiai. Tačiau ne viskas pasikeitė į gera: anksčiau vertintas nuoširdumas, paprastumas, darbštumas dabar nėra tokie svarbūs. Juos pakeitė veidmainystė, susvetimėjimas, abejingumas artimo skausmui. Susidaro įspūdis, jog XXI a. žmonija palaipsniui klimpsta į seną kaip pasaulis nuodėmių liūną.

Žmonės, pajutę, kad gali daugiau gauti, užsidirbti, nepaiso nerašytų taisyklių – atsakingumo ir teisingumo. Bet kokiais būdais stengiasi išpešti kuo daugiau, žiūrėti tik savęs, tiesiog lipa kitiems per galvas, neretai apgaudami net savo artimą. Ir čia išskyla pirmoji nuodėmė – KLASTA. Ja pasinaudoja ir solidūs, išsilavinę piliečiai. Juk gana dažnai girdime, kad garsių bendrovių, įmonių vadovai klastoja dokumentus, norėdami gauti tam tikrą paramą ar pakelti įmonės prestižą. Taip pat šantažuoja kitus savininkus, trokšdami išlikti rinkoje. Nesąžiningi darbai-spekuliacijos ir šantažai dorai dirbantį, atsakingą įmonės vadovą gali privesti net prie savižudybės. Apie klastą užsimena ir Dantė savo poemoje „Dieviškoji komedija“, pasakodamas, kaip Jasonas gudriai apgavo Hipsilę ir ši bastėsi vieniša bei apleista.

Dar viena sunki nuodėmė yra PAVYDAS. Visi turime svajonių, norų, bet, deja, ne visus juos galime išpildyti. Reikia kažko atsisakyti. Tiesa, yra tokių, kurie viską turi, jiems viskas sekasi, o neturintieji pavydi, apkalba. Dantės teigimu, pavydas – tai baisi aistra, žmonijos rykštė.

Šalia pavydo visada stovės MELAS – tiesos nesakymas, slėpimas. Kai kitai / kitam pavydi antrosios pusės – meluoja apie jį, gali išskirti laimingus žmones. Melas viską apverčia aukštyn kojomis. Bet tik kuriam laikui. Ne veltui sakoma: melo kojos trumpos. Melas padeda apgauti, apjuodinti, tačiau nuo to tau nebus gerai, tu tiesiog juodini pats save.

Norėdami paprastus žmones sumenkin- ti, pažeminti griebiamės keršto – dar vienos nuodėmės. KERŠTAS aptemdo žmogaus protą, apakina. Žmogus nebevaldo savęs – neretai nukenčia nekalti aplinkiniai. Kerštas – apsėdimas, kuris nepaleidžia tavęs.

Manau, priėjome sunkiausią nuodėmę – ŽMOGŽUDYSTĘ. Tai mūsų žiniasklaidos kasdienybė. Skaitome ir matome, kad nekalti žmonės žudomi dėl pinigų, turto, pavydo. Jaunos motinos, negalinčios išlaikyti kūdikio ar tiesiog nenorinčios jo,

nužudo, užkasa duobėje, sukiša į polietileno maišus, išmeta į šiukšlių į konteinerį. Tokie žmonės – Dievo bausmė, bedvasiai padarai. Aš net nesurasčiau bausmės joms. Mirtis – per gerai, neilgai kankintųsi. Tai aukščiau proto ribų. Yra šeimų, kurios negali turėti vaikų ir dėl to kenčia. O čia, Dievas suteikia tokią progą dovanoti gyvybę pasauliui, ir jos tuo nepasinaudoja. Dantė žmogžudžius „Pragare“ vaizduoja subjaurotais veidais, sudraskytais kūnais. Jie rėkia, klykia, bet niekas nepadedą.

Kalbant apie jaunas mamas, reikėtų paminėti ir jas lydintį dažną reiškinių - PALEISTUVYSTĘ. Dabar merginos visiškai netausoja savęs būsimam vyrui (kaip būdavo įprasta anksčiau). Puola, bėga į pasitaikiusį glėbį – mat įdomu viską išbandyti. Malonumas nugali sveiką protą. Ir po šių klajonių po svetimus namus rezultatas – nėštumas, kurio taip baidosi „jaunieji tėveliai“. Ir taip merginos lieka vienos. Vėliau gailisi, kad vaikelis sugadino gyvenimą. Ne, jos pačios susigadino gyvenimą. Sakysite, orumo stoka, savigarbos trūkumas? O kaipgi kitaip: pašaukia vaikas, ir viskas. Štai kaip malonumas „sugadina“ gyvenimą. Kaip negalvoja apie ateitį. Lyg viskas būtų „paskutinės minutės pasiūlymas“. Deja, skaistybė nedalijama...

Tačiau ant kiekvieno tako mėtosi PUIKYBĖ. Visi žmonės nori būti puikūs, gražūs, turtingi. Bet taip nėra. Turtingieji į mažiau turinčius žiūri iš aukšto, lyg į mažus

vabalėlius ant žemės. Iškelia save tarp kitų, smerkia, šaiposi, norėdami pabrėžti savo išskirtinumą. Bet dažnai nepastebi, kokie jie tušti, lyg „išvalgyti uogienės stiklainiai“. Kita vertus, o gal ir ta puikybė jau nebe nuodėmė? Kaipgi kitaip žmogus pasieksi, ko trokšti, kaip gausi geidžiamą darbą, prekę, jei neparodysi savęs, neiškelsi savo geriausių savybių. Kas šuniui uodegą pakels, jei ne jis pats?

Kai žmogui ko nors trūksta, XXI amžiaus pilietis, neturėdamas sąlygų to įsigyti, ne sunkiu darbu gerovę sukuria, o... VAGIA. Vagia iš bankų, svetimų žmonių, net iš artimųjų. Geisdamas svetimo turto paimi jį – nelyginant apvagi savo sielą, sutepi ją. Kas skirta kitam, nebūtinai skirta tau. Su pavogtu daiktu gauni ir sielos dėmę – tu suteptas.

Devintoji XXI amžiaus nuodėmė būtų SMURTAS. Smurtauja tėvai prieš vaikus, kad reikia jų klausyti, kad išdykauja. Vyrai muša moteris norėdami parodyti galią, kad jiems reikia paklusti. Muša vienas kitą paaugliai įsižeidę dėl netinkamo žodžio ar elgesio. Ir svarbiausia, kad institucijos, kurios turėtų tramdyti šiuos nedorėlius, dažnai stovi kaltųjų pusėn. O kodėl – valdo pinigai: kas brangiau moka, to ir muziką groja.

Dantė savo „Pragare“ devintajame siauriausiam rate regi išdavikus, kuriuos kankina pats Liuciferis. Aš šios nuodėmės neįrašiau į sąrašą. Gal vertėjo? Nepaisant to, išrašyti žmogaus paklydimai lydi mus nuo neatmenamų laikų, o viduramžių poema, persikeldama į žmogų sureikšminančią Renesanso epochą, tiesiog suklasifikuoja visas nuodėmes ir griežtai numato joms atpildą. Atsigręždami į Dantę tik darsyk įsitikiname, jog privalome gyventi dorai. Jei nusidėsi, kenksi kitiems, kęsi didžiulius skausmus, tave persekios sąžinės pabaisos, norėdamos susidoroti.

Akvilė Zinkevičiūtė, IIIb g kl.

Aiščio Jurkonio IIIa g kl. fotografija, 2010

Kas jais pasirūpins, jeigu ne aš...

Superdidvyrio kaukė sukelia stresą. Žmones, nuolatos besiaukojančius dėl kitų, besistengiančius išspręsti viso pasaulio problemas ir gyvenančius su superdidvyrio kaukėmis, mes linkę vadinti altruistais. Tačiau patys to nenorėdami naudojamės jų gerumu ir nemokėjimu pasakyti ne. Juk visai neblogai, kai kažkas kitas atlieka už tave darbą, o tu gali ramiai sau spoksoti į televizorių ir žinoti, kad viskas bus padaryta...

Vis spartėjantis gyvenimo tempas verčia mus ant savo pečių užsikrauti daugybę veiklos. Tačiau yra tokių, kurie be savo rūpesčių dar sprendžia ir kitų problemas. Jie verčiasi per galvą, kad tik suspėtų viską padaryti... Jeigu nesugeba atlikti kokio nors savo prisiimto darbo, juos pradeda kamuoti kaltės jausmas, bemiegės naktys, o su jomis apsilanko ir stresas, nes tas, už kurį bandė atlikti užduotį, jais nebepasitikės.

Tačiau tokie altruistai dažnai pamiršta save, kadangi bando išgelbėti visą pasaulį. Turbūt dažnas iš jų pagalvoja: „Juk reikia kažkam jais pasirūpinti...“ Tačiau laikas viską pakeisti...

Būtina atsiriboti nuo aplinkos. Emocinė užtvara – tai vidinis barjeras, kuris padeda mums apsisaugoti nuo svetimų emocijų įtakos, išvengti streso, kurio mūsų gyvenimuose vis daugėja. Tačiau kaip įsirengti tą vidinę apsaugos sistemą ir kaip žinoti jos ribas?

Psichologai teigia, kad emocinės užtvaros neturintys žmonės labai lengvai pasiduoda kitų įtikinėjimams, nes nori būti tobulais vaikais, draugais, mylimaisiais. Tačiau ką duoda toks elgesys? Juk patarlė sako, kad visiems geras nebūsi. Taigi, verta susimąstyti, gal jau laikas nusimesti „supermeno“ kostiumą ir gyventi savo gyvenimą, nesigilinant į kitų bėdas ir išgyvenimus.

Kūno kalba – atsiribojimo galimybė. Pirmiausiai reikia stengtis išlaikyti atstumą tarp savęs ir kitų žmonių. Tai palengvinti gali kūno kalba. Jeigu kas nors verčia jus daryti tai, ko jūs nenorite, užuot draugiškai nusišypsoję, pažvelkite žmogui į akis ir kilstelėkite antakius. Kitas būdas – sukryžiuokite rankas – juk tai uždara kūno pozicija. Atrodytų tokios nereikšmingos smulkmenos, tačiau pašnekovą, kuris buvo įpratęs, kad jūs sutinkate su viskuo, tai sutrikdys.

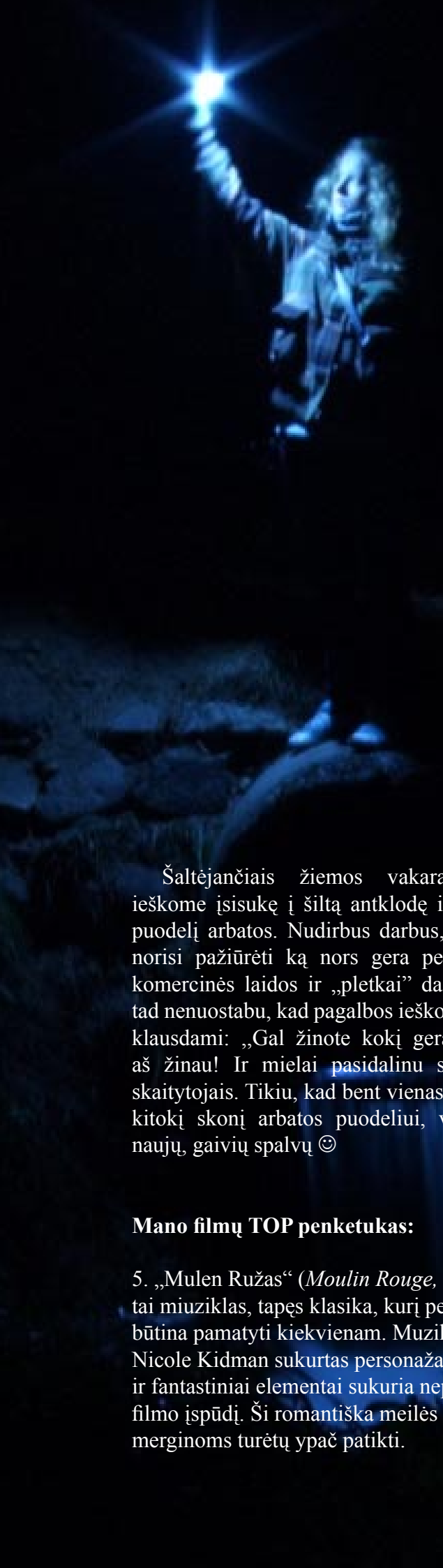
Tačiau yra dalykų, kuriuos turime daryti, nors ir nenorime. Pavyzdžiui: juk neisime purvinais drabužiais vien dėl to, kad mums nerūpi kitų nuomonė ar neversime namiškių badauti, nes mes patys nenorime valgyti. Čia jau nepadės jokia emocinė užtvara. Vidinės apsaugos ribos turi būti lanksčios, nes kitaip atrodysite visiškai idiotai įrodinėdami savo tiesą ar spyriodamiesi lyg maži vaikai.

Kuo labiau susitelkiame ties kitų žmonių problemomis, tuo mažiau laiko lieka mums ir mūsų poreikiams. Ar ne pats laikas paisyti savo norų, kad būtume laimingi ir nesiveltume į kitų žmonių problemas?..

Živilė Aleksūnaitė, IVa g klasė

Žiūrėk ne tai, ką rodo, o ką pats nori matyti

Šaltėjanciais žiemos vakarais šilumos ieškome įsisukę į šiltą antklodę ir apsikabinę puodelį arbatos. Nudirbus darbus, kartais taip norisi pažiūrėti ką nors gera per TV. Deja, komercinės laidos ir „pletikai“ dažnam įgrisę, tad nenuostabu, kad pagalbos ieškome internete klausdami: „Gal žinote kokį gerą filmą?“ O aš žinau! Ir mielai pasidalinu su „Šulinio“ skaitytojais. Tikiu, kad bent vienas iš jų suteiks kitokį skonį arbatos puodeliui, vakarui įpūs naujų, gaivių spalvų ☺

Mano filmų TOP penketukas:

5. „Mulen Ružas“ (*Moulin Rouge, 2001 m.*) – tai miuziklas, tapęs klasika, kurį per gyvenimą būtina pamatyti kiekvienam. Muzikalumas, Nicole Kidman sukurtas personažas, šokiai ir fantastiniai elementai sukuria nepaprasto filmo išpūdį. Ši romantiška meilės istorija merginoms turėtų ypač patikti.

4. „Pirmoji nuodėmė“ (*Original Sin, 2001 m.*) – Angelinos Jolie ir Antonio Banderas duetas užtikrina filmo sėkmę. Nuo pirmos minutės intriguoja. Filmą labai netikėtai, įtaigi vaidyba paverčia net ir žiūrovą patikėti melu. Tai nėra meilės istorija, bet tai pasakojimas apie meilę, mirtinai pavojingą meilę.

3. „Kokainas“ (*Blow, 2001 m.*) – „mafioziškas“ vakaro filmas, paremtas tikrais faktais. Johnny Depp'ui atitekęs pagrindinis vaidmuo jam tiko tobulai, Penelopės Cruz sukurtas charakteringos moters įvaizdis suteikia dar daugiau egzotiškumo. Istorija apie tai, kaip pirmą kartą į Jungtines Amerikos Valstijas buvo atvežtas kokainas, apie žmogaus likimą, nuopolių ir pakilimų, tikrąsias vertybes. Paradoksalu, kad režisierius Tedas Demas 2002-aisiais pats mirė nuo kokaino.

2. „Requiem svajonei“ (*Requiem for a dream, 2000 m.*) – „sunkus“, labai rimtas, skaudus filmas. Nepatariu žiūrėti silpnų nervų žmonėms, nes jis išties paveikia nuotaiką. Optimistinę keičia į depresinę būseną, priverčia susimąstyti. Pažiūrėjus sunku atsigauti, nes atrodo, kad patyrei šoką. Čia dėmesys skiriamas žmogaus psichikai, nesveikam norui pasiekti svajones. Tai filmas apie gyvenimą ir apie tuos, kuriems narkotikai sužlugdė galimybę pažiūrėti į savo siekius sveiku protu. Dedu ženklą N-16.

1. „Keista Bendžamino Batono istorija“ (*The curious case of Benjamin Button, 2008 m.*) – tai istorija apie kūdikį, kuris gimė būdamas senas ir kas minutę jaunėjo. Beveik tris valandas besitęsianti istorija negali palikti abejingų. Filme didelis dėmesys kreipiamas į detales, kaip ir tikrame gyvenime, taip ir čia, jų nereikėtų praleisti. Skirtingam žiūrovui kils skirtingų pamąstymų, Bendžamino istorijoje nesunku pastebėti ir save – netausojantį gyvenimo, amžinai skubantį ir dažnai pamirštantį, kad kartais reikia sulaužyti taisykles ir daryti taip, kaip sako širdis...

Jau beveik filmų kritikė
Giedrė Pačkauskaitė, IVb g klasė

Poetinis rudenio Merl

2010 m. spalio 8 d. Merkinės Vinco Krėvės gimnazijoje vyko net keli įdomūs renginiai. Vienas iš jų skirtas Tarptautinei baltosios lazdelės diena. Tai edukacinė akcija „Paliesk savo vardą“, mokinių piešinių paroda „Mano kelyje neregys“. Šio renginio metu atstovai iš Lietuvos aklųjų ir silpnaregių draugijos supažindino mokinius su Brailio raštu, technika, kuri padeda akliesiems skaityti ir bendrauti.

Kitas renginys, apie kurį papasakosiu plačiau, siejasi su tarptautiniu literatūros festivaliu „Poetinis Druskininkų rudenio 2010“. Visada malonu pastebėti, kad dažnai geri darbai ir išliekamą vertę turintys renginiai vyksta iniciatyvų dėka. Taip nutiko ir šį kartą. Spalvingai rudeniška poezijos puokštė pražydo ir mūsų gimnazijoje. Ir mokytojai, ir mokiniai turėjo unikalią galimybę išgirsti bei gyvai pajusti nuostabią poetinio žodžio galią. Kas gali būti geriau, nei betarpiškas kūrėjo susitikimas su jaunais žmonėmis, besidominčiais kūryba ar randančiais laiko savo kasdienybę praturtinti tokiais susitikimais?

Metas pristatyti dalyvavusius svečius. Olita Veronika Dautartaitė (Kaunas) – Lietuvos teatro ir kino aktorė, poezijos skaitovė, teatro režisierė – nuostabiai perteikė poetinio žodžio skambesį. Donaldas Kajokas (Kaunas) – poetas, eseistas, aštuonių poezijos rinkinių ir trijų esė knygų bei vieno romano autorius. Stipri, įtaigi asmenybė, svaraus ir gilaus žodžio meistras jau yra pelnęs visas pagrindines Lietuvos premijas už savo kūrybą. Dalyvavo ir viešnia iš Druskininkų, poetė Rita Makselytė, negailinti savo jėgų ir kūrybai, ir įvairių meninių idėjų įgyvendinimui.

Kadangi festivalis tarptautinis – sulaukėme svečių ir iš užsienio. Vienas iš jų – Tsead Bruinja – poetas, rašantis fryzų ir olandų kalbomis. Pirmasis jo eilėraščių rinkinys fryzų kalba pasirodė 2000 metais, paskui dar

keturi ir trys olandiški. Gyvena Amsterdame. Didžiulę ovacijų bangą sukėlė šio autoriaus ir aktorės O. Dautartaitės poetinis performansas, žodžio ir judesio dermė, o ir daugiakalbės poezijos pojūčiai dar ilgai sklandė ore. Eleonor Livingstone (Škotija) – poetė, kritikė, redaktorė. Nuo 2005-ųjų ji – tarptautinio Škotijos poezijos festivalio StAnza direktorė. Pasaulį yra išvydusios keturios poetės knygos ir daugybė publikacijų įvairiuose literatūriniuose žurnaluose.

Ir ko daugiau reikia žmogui, siekiančiam praturtinti savo pasaulį, savo suvokimą, jei ne dalyvauti tokia renginyje? Žiūrovų mūsų gimnazijoje netrūko. Argi ne visa tai ir papuošia mūsų darbą, mokytojai? Tariu išgirdęs atsiliepimus iš viešėjusių svečių, kurie minėjo šiltą atmosferą, tvyrojusią tarp poeto ir klausytojo. O tai juk ne taip ir paprasta – išgirsti, suvokti...

Šioje vietoje labai puikiai tinka mintis, išsakyta XXI tarptautinio literatūros festivalio „Poetinis Druskininkų rudenio 2010“ svetainėje:

„Mokykla, taip pat ir poetinė, visada susijusi su tam tikros skaitytojų – klausytojų bendruomenės meniniu skoniu, taigi ir paklausa ar tiesiog cechinių, religinių ar kitokių vertintojų prievarta, todėl natūralu, kad poetinės mokyklos buvo lengviau identifikuojamos ankstesniais laikais, pradedant senąja įvairių tautų poezija, baigiant modernistiniais XX šimtmečio sąjūdžiais, diskutavusiais su ankstesnių mokyklų stilistikomis, ir taip išlaikiusiais „mokyklų“ bruožus.“

Belieka pridurti, kad Merkinės gimnazistai šią poetinę pamoką išklausė atidžiai. Ačiū svečiams, ačiū dalyviams ir mokytojui Stasiui Paparčiui, vienam iš šios popietės iniciatorių.

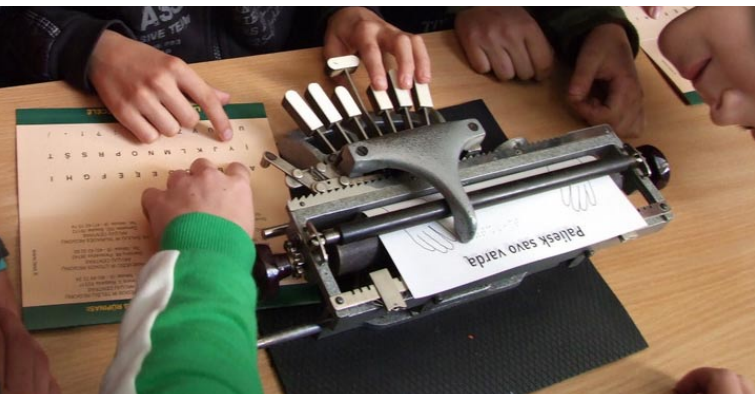
Vytautas Černiauskas, dailės mokytojas

kinėje

SVARBIAUSIA IŠLIKTI ŽMOGUMI

Žmogus yra būtybė, kuri skiriasi nuo visų kitų organizmų tuo, kad turi jausmus ir didesnius siekius gyvenime nei pavalgyt ar pasidaugint. Sąžinės jausmas – skiriamasis socialios asmenybės bruožas, be jo neįmano išlikti žmogumi, tik jis pasako mums, ar gerai elgiamės... Kai kartą teko paklausti vieno žmogus, kodėl jis taip daro, šis atsakė: „Tokie yra mano poreikiai, bet suprantu, kad blogai elgiuosi“. O tasai ir toliau blogai elgėsi ir elgsis.. Tada sustojau ir atėjo į galvą lig šiol minčių neduodantis klausimas: kam elgtis blogai, jei žinai, kas yra gerai? Štai ir pakvipo gyvulininkyste. Nesuklydau, nes kai į žmogų šnairuoja, jis susigėsta, o kai gyvulį kreiviu žvilgsniu nuveržiama, jis to nesupranta.

Žmonės pradėjo virsti gyvuliais, o gal vabalais, kaip Franco Kafkos apsakyme „Metamorfozė“, dar pasakose tampama visokiom avelėm, bet jos vis vien nepamiršta gerumo jausmo... Ateina nauja gyvulių banga. Pasitikime juos, tai – instinktų vergai, sveikos visuomenės žudikai. Primiausia jie nužudo savo sąžinę, paskui sutrypia ir paskutinius moralės likučius, o tada jau lipa per Žmonių galvas, norėdami patenkinti savo poreikius... Tie, kas leidžia sau lipti ant galvų, galiausiai patys patampa gyvuliais. Ir pastarųjų vis daugėja ir daugėja... Einu gatve, o kažkoks alkoholikas, išlipęs iš krūmų su mėšliniais batais, aiškina, kaip turiu gyventi. Norėjau sušukti: „Sveikas, gyvuly!“, bet tada supratau, kad jis irgi buvo toks pats kaip aš dabar – jis taip pat ėjo į mokyklą, galbūt dar kažkur jo tėvai gyvi pagalvoja apie jį, jis juk turėjo vaikystę. Deja, tada kai vyko

virusas iš Žmogaus į gyvulį, jis to nesuprato, tik vis didesniu pagreičiu ritosi nuo kalno.

Ir dabar daug jaunų žmonių ritasi nuo kalno. Kol kas mes nelabai kuo skiriamės vieni nuo kitų – mes visi, bendraažmiai, bandom atrasti savo gyvenimo kelią, tačiau po truputį skirtumai didėja, nors iš išvaizdos esame panašūs. Kai tas, kuris ritasi nuo kalno, jau beveik gyvulys, pradeda bendrauti su Žmogumi, tai pastarasis neturi jam ką pasakyti, o gyvulys priešingai – jis jau pažįsta visas pasaulio subtilybes, jau išragavęs gėrimų skonius, išbandęs ištvirkavimo būdus, todėl jis nuolat šneka, juokiasi iš to, kas graudu, jauku ir šilta, nes tiesiog nebeatskiria, kada ir ką reikia šnekėti, kas yra juoda, o kas balta. Gyvuliai neturi tikrų draugų. Juos supa tokie patys kaip jie ne-žmonės, vedami tų pačių instinktų. Gyvuliai vaikšto būriais, švenčia su tokiais pat. Ar įsivaizduojat, kaip tai yra patogiu? Jie galvoja apie ateitį, kai tenkina savo instinktus? Žinoma, ne! O apie praeitį? Žinoma, ne! Yra dabartis, kuri, anot vabalų, paršelių, žiurkių, avinų, žąsinių, neturi jokios įtakos ateičiai. Viskas lieka paraštėje, o kas gera, lieka šalia. Et, tas šventas naivumas. Gyveni ir nesimokai, jokių išvadų iš savo gyvenimo – kaip velniškai patogiu!

Būna dar ir taip. Žmogus bendrauja su Žmogumi. O pasirodo, kad tasai yra gyvulys. Ir kaip tada elgtis Žmogui? Nėra kaip susišnekėti, nes pasidaro šlykšu, neskanu. Bandai atvesti į protą. Aišku, neišeina. Vieni yra vabalai – gyvenantys pagal kitų nustatytas taisykles, lieka noras tik pavalgyt, pamiegot ir dirbti dirbti dirbti. Kiti yra žiurkės, tenkinantys savo ištvirkusias fantazijas, tretį žąsinai, beispliuškenantys svaigalų balose. Yra visokio plauko gyvulių, bet visi jie tenkina savo instinktus ir jokie Žmogiškieji balsai čia nepadedą, o ką jau kalbėti apie savigraužą...

Žmonės vienija vertybės, tikėjimas, elgesio normos, gėdos jausmas. Gyvulius – instinktai.

Giedrė Pačkauskaitė, IVb g klasė

Aiščio Jurkonio IIIa g kl. fotografijos, 2010

Kaukė – tiesos slėpimas ar bandymas prisitaikyti?

„Kaukė yra meno dirbinys, dažniausiai vaizduojantis veidą. Naudojama vaidinimuose, apeigose estetiniais ir praktiniais tikslais. Kaukė dažniausiai dėvima ant veido, tačiau nebūtinai, gali uždengti ir visą ar dalį galvos, ar būti dalis kostiumo.“ Štai tokį kaukės apibrėžimą pateikia enciklopedija. Tačiau yra ir dar kita – perkeltinė šio žodžio reikšmė. Tai bandymas apsimesti tokiais, kokiais mes nesame. Tačiau ar tai yra gerai žmogui? Ar tai nežlugdo jo vidinės asmenybės?

Mano supratimu, šiuolaikiniame pasaulyje jau sunku gyventi neužsidėjus vienokios ar kitokios kaukės. Pats paprasčiausias pavyzdys – mokykla. Juk čia mokosi labai įvairių pažiūrų ir nuomonių žmonės, susiskirstę į savotiškas grupes, todėl, norėdami pritapti prie vienu ar kitu, neišvengiamai turime užsidėti reikiamą kaukę. Jeigu kiekvienas čia ateitų be savo „antrojo“ ar „trečiojo“ veido, kasdien matytume ašarotas akis ir nusiminičius žvilgsnius. Kodėl? Priežastis labai paprasta... Kiekvienas žmogus, ypač paauglys, yra jautrus ir mus žeidžia skirtingi dalykai. Vienam užtenka piktesnio žodžio, kitam žvilgsnio. Todėl visi turime kaip

nors prisitaikyti. Net patys mokytojai susikuria tam tikrą kaukę, kad sugebėtų išverti dažnai labai sunkią dieną mokykloje. Yra ir tokių, kurie savo tikrųjų veidų nerodo, nes bando nuslėpti kokius nors nemalonumus ar intymius dalykus nuo pašalinių akių. Nemanau, kad vaikas, vaizduojantis chuliganą, norės visiems parodyti, kad žavisi baletu ar kitokiu menu...

Tačiau apsimestinė būtis ilgainiui tampa etikete ir žmonės nebeatpažįsta tavęs be jos. Galbūt yra tokių asmenų, kurie savo „psichologinėje spintoje“ laiko begales kaukių ir apsirengia jas kaip drabužius. Labai gaila tokių prisitaikėlių, nes jie po tokio dažno kaitaliojimo patys nebepažįsta tikrojo savęs. Taip yra nužudomas savitumas ir asmenybė. Tada žmogus tampa ta pilka, vartotojiškosios visuomenės dulke.

Kartais kaukė padeda nepalūžti, apsaugoti nuo neigiamų emocijų, bet reikia žinoti, kada geriau padėti ją į šalį ir būti tiesiog savimi. Juk gyvenimas yra per daug trumpas, kad mes kažką vaidintume.

Živilė Aleksūnaitė, IVa g kl.

Pudra

Balta, kaip sniegas, ir šviesiai, tamsiai ruda pudra – kiekvienas pagal skonį gali rinktis iš įvairių gausos. Į bręstančias asmenybes, 14 – metes paaugles turėtume žvelgti atlaidžiau, pakaktų tik paslapčia nuverti pašaipiu žvilgsniu. Jos dar ne tiek patyrusios moteriškės, jog pasirinktų tai, kas joms individualiai būtų tinkamiausia. Tai ne paauglystės išdaigos, nes vaikiškiems poelgiams amžiaus ribos nėra.

O man visgi įdomu, kodėl merginos, na ir retas kuris vaikinai reikia ar nereikia ne tik išbandyti šį masinantį preparatą, tačiau netgi lengvai tampa nuo jo priklausomi. Kartą teko atsidurti nepatogioje situacijoje: viešajame transporte šalia manęs sėdėjęs vyriškosios lyties atstovas, deja, buvo tapęs savo paties auka. Pudros sluoksnis, nevykusiai dengęs smakrą, ne tik kad rėžė akį, tačiau ir atmosferą veikė neigiamai; pasidarė truputį nejauku. Ne, aš esu tolerantiška, kuo įvairesni žmonės, tuo įdomiau, bet tai ne šis atvejis. Pasirodo, vaikinukas negalėjo nė į gatvę išeiti po nevykusiai pasibaigusio skutumusi seanso, tad nieko kito neliko, tik kaip vogčiomis iš

bala žino kur pasiskolinti pudros. (Tikriausia iš slaptojo vyriškojo stalčiuko, kuris ne toks jau ir vyriškas...)

Tačiau to nebūtų galima palaikyti drastiškais priemonėmis, savęs nužeminimu. Kuris gi iš mūsų nesiklausė didingų epų ankstyvoje jaunystėje apie idealus ir jų pasiektas materialias, netgi dvasines aukštumas, o kokie nuostabūs peizažai juos supo. Taip gimė ir tobulumas – žmogaus maksimaliausių jėgų reikalaujantis siekis, kuris, mano įtarimu, kilęs iš kokios nors labai populiaros pasakos. O pudra – realūs milteliai, įrodantys tobulumo egzistavimą, tik deja, greičiausiai, kitoje materijoje. Ne, šios stebuklingos aukso dulkės anaipol nėra velnio išmislas, tik žmogaus fantazijos kūrinys. Mes juk užaugę pasakų pasaulyje ir norime kurti bent truputį į jas panašią realybę, prikletti princus ir princeses, tikėti laisve, lygybe, brolybe, betgi meile. Nė vienos raukšlės, apie spuogus nė minties negali kilti, o tokia skaidri oda, švytinti ir hipnotizuojanti. Svajonių išsipildymas. Pasirodo, pudra gali išpildyti žmogaus svajones. Trūkumai dingo lyg burtų lazdele mostelėjus. Ir kaip išdrįstum atsakyti šio išganingo preparato, kitaip tariant, nustoti tikėti pasakomis? Juk žmogus – amžinas vaikas, niekada nenorėjęs gyventi realybėje.

Asta Železauskaitė, IVb g kl.

Mėnuliškas tipas šeimose

Didžioji dalis tėvų siekia visko, kas naudinga jų vaikams. Bet jų manymu, kad vaikas taptų laimingas ir žvalus, jį reikia lepinti. Na, o kaip visi žino, lepinimo nėra tol, kol nėra pinigų. Tad vos vaikas ūgteli, jį nutrenkia į darželį ir patys lekia į darbus. Darbe pervargsta kaip šunys ir grįžę namo jaučiasi it mazgotės. Be nuovargio ir nusikalimo darbe dar tenka skirti dėmesio vaikams. Kadangi nei noro, nei jėgų, nei laiko nėra, tai tėvai ima tenkinti visus jų norus tik tam, kad nors valandžiukę galėtų pailsėti... Tik sena tiesa – kuo daugiau duosi, tuo daugiau norėsis imti. Ir taip po truputį pradeda augti

vaikai, kupini egoizmo, godumo ir pripratimo gauti visko, ko įsigėdžia. Kitaip sakant, auga lepūnėliai – mėnulėliai.

Iš tikrųjų, šeimose, kuriose dėmesys skiriamas materialinėms vertybėms, vaikai virsta išnaudotojais. Jiems reikia kitų žmonių tam, kad galėtų realizuoti save, nes nuo mažų dienų yra įpratę, jog didžiąją darbo dalį padaro kažkas kitas, o jam pačiam lieka tik šlovė arba gero darbo rezultatas.

Raimunda Sikorskaitė, IVa g kl.

Daiktai, kurie turi atmintį

Mus supa daugybė daiktų, tačiau vienu atsikratome be jokios sąžinės graužaties, o kitus, nors ir nutriušusius, mes laikome didžiausia vertybe.

Maža, medinė, puošta smulkiomis išpjovomis ir peizažiniu vaizdeliu skrynelė. Turiu ją jau daugybę metų, gerai net nepamenu, kada gavau, tik žinau, kam ji priklausė, – mano seneliui. Seneliui, kurio nespėjau pažinti. Žiūriu į ją ir galvoju: ką senelis joje galėjo laikyti? Tuomet prisimenu iš vaikystės atsklidusį, vos užuodžiamą tabako ir mėtų kvapą, kurį jusdavau atsidarius skrynelei ir kurio buvo prisigėręs medis.

Močiutė pasakojo, kad senelis tą mažytę skrynutę padarė pats. Daug kilometrų jai teko nukeliauti: kirsti Europos – Azijos žemynus skiriančius Uralo kalnus, ištvirti didžiausius Sibiro šalčius ir vis dėlto grįžti į tėvynę.

Pažiūrėjus į nedidelį peizažą ant skrynutės viršaus, galiu pasakyti, kad tremtyje senelis labai ilgėjosi tėvynės, nes jame pavaizduotas lietuviškas beržas, o tokie Sibire neauga.

Lyg žinodamas, kad man ir jam nelemta susitikti, senelis paliko man daiktą su atmintimi, kurį aš perduosiu savo vaikams. Juk tai – savotiška relikvija.

Živilė Aleksūnaitė, IVa g kl.

Aisčio Jurkonio IIIa g kl. fotografija, 2010

Miglė Kalvinskaitė, IIIa g kl.

Kaip aš myliu mėnulį

Smalos kokteiliuose
Pieno lašiuikai.
Liūto kailyje
Afrikos negriukai.

Mano kišenėje
Vaisiniai ledai.
Tavo rankoje
Pešas lokiai.

Žodžių spūsty
Pasiklydęs žadintuvas.
Užkimštam butely
Įkaitęs lygintuvas.

Mano kišenėje
Baltas teptukas.
Tavo rankoje
Sudegęs degtukas.

Sudegė. Nėra.

Mano

Mano Dievas – dangus,
Drobėn suvystytas,
Po akmeniu pakištas,
Po žemėm pakastas.

Vis gilyn, gilyn.

Mano žemė – auka.
Idealų sukūrys,
Kelmais užsamanotas,
Aukure dega.

Stovim, žiūrim.

Mano mėnulis – žmogus.
Šilku apgaubęs,
Karą atlaikęs,
Stovi už proto ribos.

Nepavysi, nepabėgsi.

Sonata

Papasakok mums apie save.

Esu Sonata Leknickaitė, Man 14 metų, esu Ia g klasės mokinė. Dailės mokyklą lankau jau trečius metus.

**Iš kur semiesi minčių savo kūrybai?
Kas tave įkvepia?**

Semiوسي minčių, kaip ir dauguma, iš gyvenimo, patyrimų, įvairių prisiminimų ar šiaip svajonių. Tai visi šie dalykai ir įkvepia piešti, ką nors kurti.

Kuo įdomi tavoji kūryba?

Mano kūryba tiesiog įvairi, daugiausia priklauso nuo nuotaikos. Ji daug ką pasako apie mane: kaip aš jaučiuosi, kas dedasi mano viduj. Todėl ir nemėgstu piešti pagal tam tikrą temą, nieko neišeina... Galbūt tuo ir ypatinga ta kūryba, nors esu savikritiška.

Ar jau sulaukei ypatingų vertinimų?

Na, visada įvertina mokytojai, draugai, šeima. Turėjau pasiūlymą nupiešti daug piešinių poezijos vakarui. Sėkmingai tai padariau. Daug kam patiko, o tai tikrai pastūmėjo tobulėjimo link.

Gal ką norėtum pasakyti tiems, kas yra gabūs, kūrybingi, bet bijo tai parodyt?

Niekada nebijokite išreikšti savęs, nes nuo to gali priklausyti labai daug.

Sonata kalbino
Kristina Jankeliūnaitė, Ia g klasė

Labą dieną, Mokytoja Rita,

Pagalvojau, kad jau visai laikas būtų Jums parašyti, nupasakoti, kaip man sekasi kelionė gyvenimo taku... (Kartu atsitraukti akimirksniai nuo nūdienos darbų).

Kaip žinote, studijuojau ISM'e (Vadybos ir ekonomikos universitete). Malonumas, deja, brangus, tačiau dar nėra mažiausio kartelio nepasigailėjau, kad sėkmės lydimas papuoliau ten mokytis... Ištrūkęs iš mokyklos patekau į nuostabią šiuolaikišką bendruomenę, kurioje verda idėjos, teigiama energija ir beprotiškas noras tobulėti. Kiekvieną savaitę vyksta kokios nors renginiai, konferencijos verslo ir su juo susijusiomis temomis. Nenustygstu savyje, kaip noriu pradėti visur dalyvauti, viską išbandyti. Įstojau į SA (studentų atstovybę), beje, pakankamai laimingo atsitiktinumo dėka, patekau į Pardavimų komitetą, kaip tik į tą, kuri ir troškiau labiausiai. Darbas susijęs su renginių organizavimu, gal labiau su rėmėjų paieška. Pati SA labai aktyvi organizacija, todėl veiklos joje ir taip galima nesunkiai rasti.

Pusantrą mėnesio svarsčiau, kodėl sako, kad ISM'e taip sunku mokytis... Na, dabar jau tai puikiai suprantu – darbai ir atsiskaitymai veikia vienas kitą ir nėra kada labiau atsipūsti. Tačiau nepaisant to, esu tikrai patenkintas studijų kokybe. Kas pusmetį vykdomas studijų vertinimas, kurio metu studentai vertina dėstytojų darbą. Dėstytojas, du pusmečius gavęs blogus įvertinimus, yra atleidžiamas iš darbo. Dėl šios priežasties dėstytojais stengiasi

Nuotrauka iš asmeninio Martyno albumo

dirbti kokybiškai ir tą akivaizdžiai pastebiu.

Dar viena mažytė ir net labai teigiama naujiena – pradėjau **rimtai mokytis kalbų**. ANGLŲ – nes tiesiog reikia (du dalykai angliškai dėstomi, tai niekur nuo jos nepabėgsi) ir PRANCŪZŲ – nes pagaliau nušvito protas, kaip gerai ir svarbu mokėti kuo daugiau užsienio kalbų! Ši pusmetį dar vyks prancūzų paskaitos, o paskui, tikiuosi, gilinti žinias savarankiškai. Beje, vasarą su grupės draugais planuojam kelionę autostopu prie Viduržemio jūros (žinoma, Prancūzijos pietuose).

Tai tiek norėjau pasakyti. Apibendrinamas galiu tik pridurti: nebuvo nė dienos, kad būčiau gailėjęsis, jog studijuojau ISM'e. Galvodamas apie savo dabartinį gyvenimą ne kartą pastebėjau, kaip laimės paukštė man vis nusišypsodavo ir leido pasiekti vieną ar kitą gyvenimo tikslą. Linkėjimai mano mokyklai ir visiems man dėsciusiems mokytojams. Ačiū Jiems už įkvėptą pasitikėjimą savo jėgomis.

Pagarbiai

Martynas Žėkas, studentas